

[Christophersen.]

erkender rigtigheden af den betragtning, regeringen her har anlagt. Det vil ikke være muligt for os at løse vores valutamæssige problemer, det vil ikke være muligt for os at bremse inflationen, det vil heller ikke være muligt for os at få sænket den efterhånden meget høje effektive rente, medmindre vi gør noget alvorligt for at forhindre fortsatte omkostningsstigninger.

Det arbejde, der hidtil har fundet sted i det politisk-økonomiske udvalg med det formål at få belyst, hvordan man så griber ind over for omkostningsudviklingen ved ekstraordinære foranstaltninger, tror jeg har vist, at det forslag, regeringen oprindeligt fremlagde om at neutralisere 3 dyrtidsportioner og derefter at udbetale et lige stort skattefrit dyrtidstilskud til alle lønmodtagere, i og for sig nok var den sagligt enkleste og mest holdbare løsning. Det var en administrativt enkel ordning, det var en ordning, der var præget af en vis social balance. Det var en ordning, hvis omkostningsmæssige virkninger kunne overskues. Men det har lige så klart præget debatten, at der var et problem, som det forslag, regeringen havde fremlagt, unægtelig aktualiserede: skulle man for at opnå en række gunstige virkninger acceptere, at der skete et faktisk indgreb i overenskomsterne på arbejdsmarkedet? Her må vi erkende, at som debatten har formet sig, ja, så er der et flertal i denne sal imod, at man betaler denne pris, et flertal imod, at man foretager et faktisk indgreb over for overenskomsterne. Det kan man beklage, og det beklager mit parti. Men på den anden side er konsekvensen naturligvis heraf, at hvis folketinget skal kunne arbejde, ja, så må man søge frem til andre forslag, som ikke medfører denne ulempe, men som tilsigter at opnå de samme fordele. Det er på den baggrund, man skal se regeringens forslag i dag, et forslag, som sigter mod at opnå stort set de samme virkninger som det oprindelige forslag.

Forslaget, som nu er fremsat og er til første behandling her i dag, sigter mod at opnå en dæmpning af omkostningsudviklingen først og fremmest i perioden fra marts frem til september. Det skulle have den virkning, at den dyrtidsregulering, som skal finde sted til september, bliver mindre, end vi ellers kunne frygte, og det skulle gøre det muligt

for dansk erhvervsliv i løbet af foråret og sommeren at absorbere de prisstigninger, som kommer til os udefra, uden samtidig at blive påført vældige indenlandske omkostningsstigninger.

Det er klart, at det forslag, som nu er fremsat, har visse samfundsøkonomiske og statsfinansielle virkninger, som afviger fra virkningerne af det forslag, regeringen har trukket tilbage. Derfor må man også se forslaget i sammenhæng med de synspunkter, som der mellem socialdemokratiet og venstre er opnået enighed om, og som jo også har mødt sympati hos flere andre partier her i salen. Det gør det nødvendigt, at man fører en fornuftig besparelspolitik. Her må jeg da sige, at det glæder mit parti, at også socialdemokratiet erkender nødvendigheden af betydelige besparelser på finanslovsforslaget udover de besparelser, der allerede var foretaget, inden finanslovsforslaget blev fremsat. Jeg tror det er et nyttigt udgangspunkt for de videre forhandlinger, at denne erkendelse af, at nu må der virkelig ske en yderligere nedbringelse af udgifterne, også rækker ind i folketingets største parti.

Endvidere er det klart, at sådan som det nye forslag foreligger, ja, så kan det have visse ekspansive virkninger. Det kan føre til en stærkere udvikling i efterspørgslen og i forbruget, end regeringens forslag ville have medført, det ser vi i øjnene. Det er altså nødvendigt samtidig at tage toppen af denne efterspørgsel, og det er her, man skal se sammenhængen mellem regeringens forslag og de tanker om en bunden opsparing, som venstre og socialdemokratiet er nået til enighed om. Modstykket til den bundne opsparing er jo nemlig, at de højere lønindkomster nu får fuld dyrtidsregulering, hvilket de efter regeringens oprindelige forslag ikke havde fået.

Vi håber, at et flertal kan samles om den løsning, som vi i dag drøfter, og om de tanker, som socialdemokratiet og venstre i øvrigt er nået til enighed om. Men jeg forstod jo på debattens hidtidige forløb, at man ikke i det flertal skulle finde hverken hr. Knud Jespersen eller hr. Gede. Jeg må sige til hr. Gede, at det undrer mig ikke, at fremskridtspartiet ikke vil være med. Forløbet af udvalgsarbejdet og forløbet af forhandlingerne her i folketingssalen har jo ganske klart demonstreret, at fremskridts-